

SÁNTA MIRIÁM

Ima az átmenetiséghez

„kimenek,
elnezek napkeletre,
látek edzs irgalmat.
Kühül irgalmasz,
belül aranyasz.
Szent orcája lekörmölve,
szent haja leeresztve,
könökig vérbe,
könökig könvbe“
(Péter Véta, Szabófalva)

Adj szerelmet, Babba Mária,
holdba öltözött asszonyok között
te oldod föl a káoszt,
és áldott a te méhednek gyümölcse,
a bátorság,
üres szemű daimón az éjszakában.

Láttál fölkelni hajnalban, járkálni
emeleten és földszinten, járkálj csak,
mondtad, majd elmúlik a pánik
a nyakszirtedről, apró holdsugaraiddal fojtogattál,
mint szögesdrót, úgy futottak bele a hátamba
fénylő tüskéid, járkálj csak, ébredj fel és beszélj,
mondtad, vetközz le, és szedegesd ki egyenként mindet.

Adj szerelmet, Babba Mária,
holdból kilépő asszonyok
közül ostor és vigasztalás,
és áldott a te méhednek gyümölcse,
a gyász,
üres szemű daimón a nappalokban.

Láttál engem, üres voltam és átmeneti,
és semmi nem volt vállaim mellett, csak a
szagok, amik megtartottak, miközben kiült
szememre a sírás, lábait lógatta szemhéjamról
és nevetett. Fenyőtűiddel szurkáltál, hogy én is
nevessek a hegyvidéki fényben, száraz fű között,
szerencsétlen félnótás, aki neved az ajkára hiába veszi.

Adj szerelmet, Babba Mária,
holdban lakozó asszonyok
közül könyökig vérben, és áldott
a te méhednek gyümölcse, az irgalom,
melynek jelentése: megértés,
melynek jelentése: fáradhatatlan könyörület.

Láttál engem, redőnyöket huzigáltam
le-föl, mint az eszelős, mert nem tudtam,
hogy engedjem be a fényt. Láttuk egymást
megfürödni az irgalomban, tested tükör volt
a zavargások között. Ne torzulj többé, mondtad,
szűkülő tudatom robbanása voltál. Tedd le a tüskéket,
mondtad, hadd csurogjon le végre a vér.

